

LO GERONÉS

PERIÒDIC DE AVISOS Y NOTICIES
PORTA-VEU DEL «CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA»

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Gerona. 1 pesseta trimestre
Fora.. 1'25 id. id.
Estranger. 1'50 id. id.
Un número 10 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Rambla Libertat, 31

ANUNCIS Y COMUNICATS

Preus convencionals

De tots los llibres, folletos, etc., que s' remetin a la Redacció, se 'n donarà compte en lo Setmanar,

Any VI.

Diumenge 4 de Juny de 1899

Núm. 257.

Resposta a D. Lluís Durán y Ventosa

Ab motiu de nostre article respecte la Codificació Catalana, cregué menester vindicar son catalanisme nostre bon amic i il·lustrat advocat y distingit escriptor D. Lluís Durán y Ventosa, a quin efecte dirigí al Director d' aquest Setmanari una carta que fou publicada en lo pròxim passat número.

May hauriem cregut que lo fet de citar en un article treballs de vera doctrina catalanista, poguessen motivar en son autor lo desitj de vindicar son catalanisme.

Pel contrari, sempre hauriem pensat que tenia d' ésser motiu de satisfacció en un escriptor, que tot y siguent jove compta ja onze anys consecutius, de brillant campanya catalanista, y per consegüent de propaganda de les idees autonòmiques en orde a totes les manifestacions socials y col·lectives de Catalunya, lo fet d' ésser reproduhides, com d' autorisada opinió, antigues manifestacions seves, encara que qui les reproduhís fos un escriptor de molt poca talla.

Pero, per lo vist, s' ha sentit molestat D. Lluís Durán, y si bé ha regonegut que 'n nostre article no s' hi diu qu' ell hagi cambiat de opinió, ni s' hi alega directa ni indirectament res de que pugui queixarse en lo sentit d' acusació de cambi de criteri, ha cregut no obstant serli convenient vindicar son catalanisme contra qualsevol suposició en contrari que pogués fer néixer una inteligencia errada de nostre article.

Si no coneguessem nosaltres les fermes conviccions nacionalistes catalanes de D. Lluís Durán, ab tant d' enginy y no inferior calor hasta temps relativament pròxims quasi a diari publicament sostingudes, puig no sabém tinga res publicat que contradiga son antich criteri, tal volta si que pensariem que pot tindre algún fonament la atmosfera de rezels y de desconfianses de que 'ns parla en sa carta.

Mes tractantse de D. Lluís Durán no hi caben aquestes suposicions, apesar de sentirse molestat perque se recorda la opinió que li ha merescut sempre lo compliment de la Lley denominada de Bases de 11 de Maig de 1888 en orde a la formació dels apèndixs regionals ó forals, qual compliment precisament ha ordenat ara l' actual Ministre de Gracia y Justicia, son pare, y no hi caben, per la raho concluyent de que D. Lluís Durán, quan se tracta de la obra del Ministre de Gracia y Justicia, no veu real y verdaderament al Ministre, sino que contempla al pare, y siguent aixís, sens qu' hagi minvat sa fé, y sens renegar de lo solempnament acordat a Manresa y a Reus, y sens desdirse de tot quan ell té escrit y publicat referent als medis que poden ser lo segur port de salvació de nostre dret civil, ofuscat son clar criteri per les emocions d' amor filials en los moments més crítics de la vida pública de son progenitor, queda embadalit davant los decrets Ministerials de son pare, cregut que constituhexen una garantia seria pel dret de Catalunya, arribant a dir en la carta que ab greu pena contestém, que gracies al R. D. de 24 Abril últim la qüestió ve plantejada d' una manera completament diferenta que tres anys enrera, no tractantse ja d' apèndix migrats ni d' afegidures extranyes, per quan nos trobém ab que avuy se confia la tasca de la codificació de nostre Dret civil a la mateixa Catalunya, a una Comissió per ella lliurement elegida, Comissió que podrà fer, y sabém que 's proposa fer, per compte d' un apèndix un Códich civil quasi complert.

Res contestariem, per consegüent, si sols pretenguessem convenser a D. Lluís Durán.

Mes una veu imperiosa que ressona en lo més pregon de nostre conciencia 'ns diu qu' avuy tant com may tots los qui tenim a gran honra lo treballar per la plena reivindicació de la nacionalitat catalana, devém demanar al Ministre de Gracia y Justicia que dongui alguna ferma garantia pera impedir que la confusió y anarquia en orde a la aplicació d' institucions civils a Catalunya, continuhin son triomfal camí fins arribar al més esgarrifós caos y per' assegurar quan menys pel pervindre una verdadera codificació del dret civil català feta real y veritablement per los catalans mateixos. Avuy més que may, perque al cap del departament Ministerial de Justicia, hi ha un juriconsult eminent, honrat en ses intencions y conducta privada y pública, que si

hé afiliat de tota la vida a un partit polítich contrari y perseguidor no sols de la autonomia de Catalunya, sino fins de les més ignocentes manifestacions de la vida regional, y per tant també contrari ell d' aquesta autonomia que volém tots quants seguim les Bases de Manresa, autonomia que es la única seria garantia pera la conservació y ver perfeccionament del dret català, no obstant, malgrat sa perjudicial filiació política, ha sentit sempre un xardorós amor al dret civil de la terra en que nasqué, lo que fa molt més probable qu' obtinguém més amples y profitoses concessions que no tractantse de tots los demés Ministres qu' han tingut la cartera de Gracia y Justicia. Avuy més que may, torném a dir, en que desde que 's cregué qu' anava a ocupar lo Poder lo partit conservador ab la entrada d' En Polavieja y sobre tot d' En Durán y Bas, per part y quasi podriem dir per molts regionalistes, sembla haverse cregut que tota la activitat y energia devia quedar reduhida a donar la seya aprobació a les reformes petites ó grosses, trascendentals ó d' insignificant importancia, que plantejés lo senyor Ministre de Gracia y Justicia, com si no tinguessem los catalanistes, en quant puga ésser impulsat pel Ministeri de Justicia, programa ben concret y determinat, lo mateix en lo que tinga relació ab un sistema de franca autonomia, com en quant legalment sia possible fer sens cambiarse la Lley fonamental del Estat Espanyol, y no deguessem sempre, a tots moments, a tota hora, apart de predicar nostre apostolat de completia autonomia nacionalista, recordar als que poden desenrollar plans d' administració y de Govern en totes les esferes y categories, aquelles reformes que sense forts sacudiments poden implantar los malexos que militan en agrupacions ó partits polítichs contraris a la gran revolució política y social que nosaltres prediquém.

Plantejada en aquestos termes la qüestió, torném a dir que lo primer, per ésser la necessitat més apremiant que sent al present Catalunya en quant té relació ab la regulació de sa vida jurídica civil, que devia fer lo Ministre de Gracia y Justicia, era restablir la legalitat existent al apareixer lo Códich nascut de la Lley de 11 de Maig de 1888, declarant ja a virtut d' una altre lley, ja a virtut d' un Real decret, que fou evidentment errada la interpretació que volgüeren donar al tant remenat article 12 del Códich, tots los organismes creats y existents a Espanya per' l' compliment y execució de les Lleys.

Y com nosaltres preferim, per la major forsa que tindria la interpretació oficial de la Lley, que 'l restabliment d' aquella legalitat sia fet per medi d' una Lley, per més que lo sabí juriconsult Falguera deya en l' any 1895 que podia ferse per una simple R. O. conforme aixís ho manifestá en un article que publica *La Notaria*, per axó deyem en nostre article que lo primer que devia fer D. Manel Durán y Bas era presentar a las Corts, tant prompte fossen constituhides, lo corresponent Projecte de Lley d' interpretació autèntica del article 12, en lo sentit que tot Catalunya y fins autors castellans ha entés sempre que devia tenir. Sabiam perfectament, y aixís de clara manera constava de nostre article, que no hi havian Corts constituhides, pero 'ns semblava que a jutjar per lo preàmbul y articular del Real decret d' Abril del senyor Durán, no pensava aquest seguir semblant camí, y no dexiem anar errats quan D. Lluís Durán, fill del Ministre, se limita a dir que son pare « está ben disposat a fer per Catalunya y especialment per son dret tot lo qu' humanament sia possible », sens que s' atrevixi a dir que té pensat presentar lo Projecte de dita Lley malgrat de no constituhir cap colp fort ni comprometedor per un Ministre que figura en un Gabinet qu' ha entrat a governar ab lo pompós titol de regenerador y d' ésser per consegüent humanament possible; com aixís tractantse d' altres Ministres, y per cert no catalans, devia creureho D. Lluís Durán, quan en lo mateix article de 23 de Febrer de 1896, al discutir ab D. Secundi Coderech, deya: « Mes hem dit que 'l senyor Coderech, ab son afany de defensar lo projecte, incorre en algunas afirmacions, que no poden ésser pron pensadas. Una persona del seu criteri sols impensadament pot dir que en virtut de la incertitut creada per la diversitat d' interpretacions del article 12 del Códich Civil, " cualesquiera solució es preferible al caos en que actualmente se halla el derecho de Cataluña. " Apart de la exageració que en tot aixó hi ha, la afirmació no pot ésser més faltada de lògica.

Si 'l caos prové de diverses y erradas interpretacions d' un article, lo natural, lo racional, lo lògich, no pot ésser may preferir " cualesquiera solució "; sino que la solució verdadera no pot ésser sino la de la aplicació recta del article en qüestió, redactantlo en tot cas en millor forma, conservant son esperit, pro expresantlo de manera que no pugui donar lloch a duples. »

Ab termes semblants s' expressava desde la *Revista Jurídica de Cataluña* en Febrer de 1896, lo conegut escriptor, avuy col·laborador de *La Veu de Catalunya*, D. Narcís Plá y Daniel, qui literalment deya: « Se nos dirá tal vez que desde la publicación del Código Civil, y merced a las contradictorias interpretaciones que se han dado al artículo 12, el derecho catalán se encuentra en una situación crítica verdaderamente insostenible. Pero téngase en cuenta, que tal situación debe considerarse como verdaderamente transitoria. O mucho nos engañamos ó no hemos de tardar muchos meses en que esta situación acabe, en virtud de la publicación de una Ley aclaratoria del artículo 12, declarativa de que el régimen jurídico debe subsistir en el mismo estado que tenía antes de publicarse el Código, sin que sean en Cataluña aplicables ni la institución del Consejo de familia, ni la del protutor, ni ninguna otra de las establecidas en el Código, como no sean las comprendidas en el título preliminar y título 4.º del libro 1.º »

¿Considera ara D. Narcís Plá y Daniel, individu que fou de la comissió redactora de la Exposició que la Academia de Legislació y Jurisprudencia de Barcelona axecá al Ministre de Gracia y Justicia demanant aquella lley d' interpretació autèntica del article 12, si té de considerarse com a transitoria la situació creada per la errada interpretació del esmentat article, y si es natural creure que han de passar poch mesos pera que aquesta situació acabi?

¿Sembla al senyor Plá y a tots quants votaren aquella Exposició ó Memoria, entre 'ls quals s' hi comptan tots los catalanistes de la Academia, y per consegüent los significadíssims Prat de la Riva, Verdagner y Callís, y altres y altres, no exceptuant a nostre bon amic D. Joan Permanyer, qu' aquesta es la hora de callar, ó bé pel contrari, perque la ferida cada dia es més punyenta, avuy més que may devém fer tots los esforços pera lograr la publicació d' aquella Lley, tenint al frente del Ministeri de Gracia y Justicia un home, que sens caure en nota de inconseqüencia, de cap manera pot negarse a accedir a aquestes aspiracions de Catalunya?

Pensin que seria la befa més degradanta, la bofetada més cruenta, la més gran de les ignominies, haver passat per lo Ministeri de Justicia un juriconsult que sempre s' ha dit amador del Dret de la terra y qu' ha regonegut la errada interpretació del article 12 del Códich Civil, sens haverse restablert la situació legal vigent a Catalunya al publicarse aquell Cos de dret y que maná conservar lo propi article 12.

Ningú pot creure que la qüestió quedarà resolta tot seguit per medi dels apèndixs, puig está en la conciencia de tothom que 'ls que presentarà la nostre Comissió no seran admesos, y que 's probable passin anys y més anys avans no sian publicats com a Lley. Végis sino lo que deya en un article sens firma *La Veu de Catalunya* del 12 del present Maig: « No es que 'ns refiem de que 'l treball qu' ara se farà sia regonegut ni admés desseguida. Seriam ben ignocents. Mes lo treball quedarà fet, quedarà preparat, disponible pera quant l' ocasió vinga, será una nova determinant de las aspiracions del Poble català. »

No es possible tampoch esperar la revisió del Códich, que segons lley tindria d' efectuarse als deu anys de sa vigencia, ja complerts avuy quasi, perque es tradicional a Espanya lo fet d' ésser les situacions transitories les més duraderes, sense que per lo sol fet d' ésser Ministre En Durán y Bas les cosas tingan d' anar forosament de diferent manera, puig necessita comptar ab la ajuda de la Comissió General de Códichs, y sobre tot fora precis que tingues garantida la salut y vida, ó sa permanencia en lo Ministeri.

Havém parlat dels apèndixs y axó 'ns porta a parlar, si bé que tant sols dedicantli quatre mots a fi de no allargar massa aquest article, de la qüestió que sobre 'ls maleixos tracta don Lluís Durán en sa carta.

Preten ell que la confecció dels apèndixs vé plantejada

PARLAMENT

fet à la festa dels Jochs Florals de Barcelona lo primer diumenge de Maig de 1899 per lo President del Consistori, Dr. D. Joseph Torras y Bages, prebere.

(Continuació.)

avuy gracies al R. D. de 24 d' Abril últim, d' una manera completament diferent que tres anys enrera, no tractantse ja d' apèndix migrats, ni d' afegidures estranyes. Mes es per demés clar y patent que tres anys enrera, en que hi ha gué polèmica ab motiu de publicar un projecte d' apèndix la Academia de Dret de Barcelona, la qüestió de la confecció d' apèndix estava legalment plantejada tal com disposa la Lley de Bases de 11 Maig de 1888, ó sia en lo sentit de poder tenir los payssos denominats forals, y per tant Catalunya, solsament uns apèndixs en que s' continguessen no totes les institucions forals, sino entre elles les que convinqués conservar.

¿Es ó no cert que qui planteja la qüestió dels apèndixs fôu, no la Academia de Dret, sino la Lley de 11 Maig de 1888?

¿Es ó no cert que s' completament accidental l' haver presentat la esmenada Academia un Apèndix més ó menys extens?

¿Es ó no cert que Catalunya, per boca dels seus més preclaris fills, entre ells D. Lluís Durán, y per manifestació de ses entitats més valioses, ha protestat sempre de la manera com obliga à buydar son dret en forma d' apèndix, aditament ó afegidura al Códich Civil de Castilla la Lley de 11 Maig de 1888?

¿Es ó no cert que D. Manel Durán y Bas per medi del Real decret de 24 d' Abril pròxim passat disposa dur à compliment los articles sis y set de la Lley de Bases, considerats funestissims pera la sort del dret català, en termes que pogué dir l' amich Sunyol, acceptantho D. Lluís Durán, «que serien los apèndixs la última morada del dret català»?

¿Es ó no cert que la Comissió catalana, per més que tots los catalans amants del dret de la terra desilijan que fassi un verdader Códich, volgüent atemperarse à la Lley que li mana cumplir D. Manel Durán per medi del citat Real decret de 24 d' Abril últim, no pot fer sino un apèndix, en termes que si presenta un verdader Códich, com tots esperem que ho farà fundantse en la lley suprema de totes les lleys ó sia aquella que deriva de la propia essencia y naturalesa de les coses, dexarà de cumplir lo disposat pels articles sis y set de la Lley de Bases que l' Ministre vol portar à la practica, ja qu' un Códich posat al costat d' un altre no pot esser may considerat com lo seu complement ó apèndix?

¿Es ó no cert, per tant, que s' llògich y natural creure, que lo millor seria haver esperat à publicar lo R. D. després d' haver sancionat una Lley, que modificant lo disposat en los articles sis y set de la repetida Lley de Bases, hagués senyalat més ample camp à la Comissió redactora, evitantli axis lo tenir de militar fora de la legalitat constituïda?

¿Es ó no cert que havent procedit per l' orde qu' era convenient seguir, ó sia fer aprobar primer la Lley d' interpretació autèntica del article 12, y determinar en segon terme l' ample camí que convindria poder seguir en la confecció de les recopilacions ó Códichs regionals, no tenia necessitat lo senyor Ministre d' anar à corre-cuyta senyalant un plasso pera la formació d' apèndixs que no excedeix del que no poques vegades se fixa pera resoldre un arbitratge ó amigable composició?

¿Es ó no cert, per acabar, que ja que D. Manel Durán no ha procedit de moment de la manera qu' semblava més natural é indicada, devém tots los bons catalans, ó sia aquells que apesar de no estar conformes en absolut ab lo disposat pel Ministre de Gracia y Justicia no obstant hem treballat pera que la Comissió vingués integrada per persones de gran valer y de regonegut amor à nostres institucions, demanar al senyor Ministre de Gracia y Justicia que presenti à les Corts dos corresponents projectes de Lley, pera declarar la una la verdadera intel·ligencia que degui donarse al article 12 del Códich Civil, y pera axampar l' altre lo camp d' acció de la Comissió Codificadora?

¿Ni sisquera demanarém à D. Manel Durán lo que Catalunya tota demana, y singularment la Academia de Legislació de Barcelona, à un Ministre foraster?

Esperém la conducta que seguirán nostres més independents y patriòtiques entitats socials: mes si ens permés per endevant recordar à lo Junta Permanent de la Unió Catalana, à tots los periòdichs adherits à la Unió, à les personalitats regionalistes de tota mena, à la mateixa Comissió Codificadora presidida pel gran patriarca del catalanisme don Francisco Romani, y à tots quants hagin sentit alguna qu' altre vegada abusat son cor per les flamarades qu' encén sempre lo trepitjament del dret propi y de la propia personalitat, que no devém resignarnos à morir d' asfíxia tancats com à malfactors en un trist recó del ample palau de nostre Dret, per mentres ab calma musulmana tal volta passin anys y més anys sense que allà à Madrid la Comissió General de Códichs dongui per acabada la bonica pero insuficient y anti-higiénica caseta, ahont aquell, cada die més denarí, degui acabar la seva vida de tísich.

EMILI SAGUER Y OLIVET.

No os ha d' estranyar, de consegüent, senyors, que en una festa poètica jo os vinga à parlar d' autonomisme, puig, com veyeu, la poesia es essencialment autonomia, te la lley en si mateixa; fins l' artístich poeta cortesà d' August, à poetas y pintors concedia gran llibertat. Mor la poesia à la més petita violència contraria à sa naturalesa, es una flor que se l' ha de deixar creixer allà ahont naix. Lo poeta hebraich, os deya, no pot cantar à Babilonia; y si os fa estrany que jo, propugnador de la tradició parli d' aquesta manera; que jo sacerdot y, de consegüent, amich de lo Etern y repugnant al esperit de novetats; tan dominant en lo temps de frivolitat com som los nostres, parli encomiásticament de la autonomia, os diré que la meva amor envers ella naix d' aquestas duas condicions: d' esser amant de la tradició y ministre de Jesucrist. Perque la autonomia d' un país suposa en ella la preexistencia d' una lley de vida propia, es à dir, una tradició; un país que no té lley propia d' existencia no es autónomo, no es d' ell mateix, es *primi capitentis* de cualsevol que se n' apodera, de la derrera moda política, literaria y artistica que s' presenta. D' aquí que ls Jochs Florals sian essencialment tradicionals y, de consegüent, catalans. No han vingut de París, ni de Berlín, ni de Londres; son los Jochs Florals de Barcelona, en l' any quaranta hù de sa restauració. Y com sacerdot amo la autonomia, y no m' sé entusiasmar ab lo civilisme ni ab los grans y esplendents centres polítichs, perque quan contemplo la aparició social de la doctrina evangélica, quan recordo aquella batalla en que sortí vencedora la Creu de Jesucrist, l' heurat d' aquesta, Constantí, era l' cap de la gent de provincias, ell mateix no era un rebrot de cap cortesà, y l' ventsut y son exercit, los qui volian sostenir lo principi gentilich y civilista, l' absolutisme de la lley política, eran los cortesans, los sostenidors dels privilegis y predominis de la Capital del Imperi; y quan la Creu del Redemptor, de signe d' infamia fou convertida en símbol de gloria y posada per terme y rematò de la corona imperial, no li posà la mà d' una patricia romana, sino una valerosa y piadosissima hostalera d' una llunyana provincia quan després hagué merescut esser emperadora, la qui avuy venerám los cristians ab lo nom de Santa Elena. Y quan per primera vegada, desde que l' mon era mon, se reuniren homes de totes las rassas, jueus y grechs, romans y gots, árabes y galos, hispans y egipcis, africans y persas, tractantse ab vera fraternitat y mútua reverencia, sens necessitar pera res la comunitat de la lley política, fou pera definir juridicament la divinitat de nostre Senyor Jesucrist en lo Concili de Nicea; y quan després del diluvi de las invasions lo mon antich quedá desfet y ls pobles espontáneament s' anaren organisant sens altre influx positiu que l' de la doctrina evangélica baix la suau calor maternal de la Iglesia, veig apareixer la autonomia com la forma social general an gayrebé tots los pobles de la nova Europa, perseverant en çara avuy en la rassa predominant en la actual civilizació, la rassa més tradicional y progresiva de las existents, la anglo-saxona; y quan ara en nostres dias contemplo las nacions que s' van formant als nostres ulls mateixos en las terras modernament descubertas, en los grans continents de la Australia y de la América, y veig la forma autonómica com la típica que prenén aquellas noves societats ab la benévola benedició de nostra Mare espiritual, la Santa Iglesia Romana, alashoras jo altra vegada giro ls ulls envers los nostres Jochs Florals, bell símbol d' autonomia de la terra catalana, igualment viva y pacífica, y m' recordo ab veneració, com d' una lley sagrada, del lema constant del gran agitador irlandés, del deslliurador de sa patria quan deya: «ni debilitat, ni delicté.»

La poesia es un summo equilibri humá, un concert de totes las facultats, en sa més vehement activitat, presididas per la rahó; una facultat rebelle, una facultat que flaqueja, fa perdre aquell equilibri, y alashoras la obra poètica, la més típica entre las humanas, pert aquella excelencia que tenim dret de exigirli.

(Acabará)

Noticies

Oficials

AJUNTAMENT. — Sessió del 24 de Maig — (2.ª convocatoria). — L' únich acord fou lo aprobar l' acte de la sessió anterior.

Sessió del 31 de Maig — (2.ª convocatoria). — Reunits quatre concejals baix la presidencia del Alcalde Sr. Boxa, prengueren los següents acorts:

Aprobar la acta de la sessió anterior.
Fer constar en acta lo sentiment de la Corporació per la mort de D. Emili Castelar.

Unir al expedient que se está tramitant, copia de una escriptura feta l' any 1807 en la quina lo general Mendoza vengué pel preu de 250 lliures lo Camp «Firal» à D. Francisco Guich, siguent lo preu tant reduhit à causa de la servitut que sobre dit camp té l' Ajuntament.

Aprobar comptes d' import 404.53 pessetes.
Id. la distribució de fondos pel mes de Juny.

Concedir permis d' obres à D. Marian de Delis.
Prorrogar per dos mesos més en lo empleo de temporer lo escribent D. Joaquim Puig.

De la gacetilla sobre l' joch publicada en lo penúltim número de Lo GERONÉS cap cologa local va pendre n' nota, ni sabém qu' hagi donat motiu à cap providencia per part de les autoritats: no ha succehit lo mateix respecte de la que publicárem en lo darrer número.

D' aquesta se n' han ocupat, titllantnos d' injustos, d' apasionats y de no sabém quantes coses més. los nostres cologues lo *Diario de Gerona* y l' *Correo de Gerona*. ¿Quina mosca ls ha picat que s' hagin pres les coses tant à la valenta? ¿Es que l' un y l' altre volen fer oposicions à periòdichs oficiosos ó de ombra, ó es per ventura que ls hem perjudicat en alguna cosa? Ells s' ho sabrán.

A nosaltres nos basta dir que si Lo GERONÉS no té la costum d' encensar als que manan, sien aquestos los que vullan, tampoch sol criticar à ningú, sia qui vulla, per sistema y sense més ni més.

En lo penúltim número parlávam del joch, sense citar població pero referintnos à Santa Coloma de Farnés: en l' últim ne parlém referintnos à lo que diu *El Distrito* de Palafrugell, à lo que s' conta de lo ocorregut durant les passades fires de Figueres, y à lo que s' murmurava de lo que havia de succehir à Gerona.

Si no fórem més explícits es perque no tenim prou virtut pera exposarnos à gratsient à sufrir persecució per la justicia: pero ara y sempre hem tingut y tenim prou vergonya y prou independència pera no callar y pera no consentir que ningú, ab malicia ó sens ella, pugui interpretar com à complicitat nostre silenci.

¿Están ben segurs los nostres avuy susceptibles cologues de que lo que s' diu respecte de Figueres y de Gerona no té cap fonament? ¿De debò no han sentit à parlar de que si à Figueres se juga per les fires de Sia. Creu, fôu segons uns en virtut de certs compromisos contrets durant lo darrer període electoral, cosa qu' altres negan rodonament atribuïnto à motius diferents?

Que lo que s' assegurava de Gerona, fins senyalant felixes, no ha tingut efecte y s' ha esbullat. També ha arribat à noticia nostre y ho celebrém.

Que l' Governador de la provincia té donades ordres de perseguir lo joch als dependents de la seva autoritat? No hem dit lo contrari: pero es culpa nostre si per cas resulta que de fet aquestes ordres son com si no s' haguessin donat?

Y passant à un altre assumpto, s' estranya l' *Correo* de que diguéssim que la Circular sobre carruatjes no ns havia agradat gens. ¿Vól saber perque? Donchs molt senzill: perque no ha passat tant de temps que no conservém fresca la memoria de lo succehit à Figueres ab un cert delegat del Governador Civil de la provincia pera inspeccionar carruatjes, que si no se n' torna à corre-cuyta l' Alcalde l' fica à la presó. Además, fa menos temps encara, potser cosa d' un mes, que varem sentir queixes de lo que havia costat l' obtenció d' una llicencia pera poder fer transitar una tartana destinada à la conducció de viatjers.

Estém conformes en que hi havia molts abusos y que lo que lo que succehia respecte als carruatjes d' aquest genre necessita va prompte correcció. Pero ¿eran solzament los duenyos d' aquestos los qui no cumplian ab lo Reglament de 1837? ¿haurían sigut possibles aquestos abusos si per part de la autoritat y dels seus dependents s' haguessin cumplert los articles 38, 39 y 40 del mateix Reglament? Además, lo fet de que molts abusessen, no autorisa pera causar cap extorsió als que compleixen ab exactitut, y extorsió es obligar à un regoneixement pericial subjecte à pago, al que té la deguda llicencia de circular un ó més carruatjes destinats à la conducció de viatjers y compleix ó ha cumplert ab totes les demés condicions pel Reglament imposades, y fins tenim los nostres duptes respecte de si l' Reglament dona als Governadors semblant facultat. D' interpretar lo Reglament, com l' interpreta la Circular de referencia, resultaria que l' Governador podria declarar caducades les llicencias de carruatjes espedides sempre que li donés la gana, y subjectar també sempre que bé li vingués als carruatjes à regoneixement pericial, pagant lo duenyó d' aquestos; pòguentse donar lo cas de que li pujessen més los regoneixements pericials al cap de l' any que la contribució que per l' exercici de la seva industria degué satisfer à l' Hisenda. Y com qu' aixó es un absurd y l' Reglament no pot voler manar absurdos, dit s' està que no pot interpretarse de aquesta manera. Nosaltres creyém que n' hi ha prou ab complirlo y ferlo cumplir al peu de la lletra, ó sia no deixar circular cap carruatje dels qu' l' Reglament se refereix sense llicencia, y al que ja n' tinga no subjectarlo à nou regoneixement pericial sino en lo cas previngut per l' article 39 del mateix.

Vegi, en conseqüència l' *Correo de Gerona* si la Circular es ó no atacable.

Y prou per avuy.
— Hem tingut el gust de veurer las elegants invitacions que la societat «Tertulia La Unió de Cassà de la Selva» ha repartit en la passada festa major, tenint lo bon acort de ferlas en llengua catalana. Felicitém à la Comissió de festes per son bon acort.

— Amants sempre de la veritat y de la justicia fem constar que ns plau molt no sigui cert, com moltas personas crehuen, que se converteixin en finestras los balcones de la casa que s' està reparant en lo carrer de Ciudadans, infraccio de las ordenansas, que no seria la primera vegada de cometre, aquí que s' han permes coses més grosses; per aixó digüerem que ns estranyaba atés à la persona que dirigeix las obras.

— Dintre poch se constituïrà à Sarria una Agrupació catalanista de la quina formaràn part las personas més significadas de la població. També esta próxima à ser inaugurada l' Agrupació de Vilanova y Geltrú.

Aquest any, contra la costum inmemorial en nostra ciutat, ni lo Ajuntament ni la bandera de la Ciutat van acudir a la funció que en la vigília del Corpus se celebra en honor del Sen. Be per nostre Ajuntament. (Sic)

— Diu un diari local que corre el rumor que se deixarà efecte lo contracte celebrat entre l' Ajuntament y el Sr. alcalde Sr. Carreras, relatiu al arrendament de un carrer del Sach per escola pública trasladantse aquesta en la casa del Sr. Puig del carrer de Ciutadans y el Sr. alcalde de 1.ª instancia y municipal seran traslladats en lo pis de la casa de nostre amic, lo propietari (don J. de Prim).

— Ab molt de lluhiment se celebrà dijous la professó de Sen. Be que surt de nostre Sen. Hi assistí lo Excm. e Illustrissim senyor Bisbe y presidiren lo Sr. Governador civil, lo Sr. Alcalde Sr. Pérez Clemente y lo Tenent d' Arcalde senyor Carreras. Ab gust vam veurer que hi va assistir una representació del Ajuntament; en cambi estranyá a molts, que la representació Provincial brillés per la seva ausencia.

— Divendres passat va sortir cap a Madrid lo Sr. Governador civil, fentse càrrech del mando de la provincia lo dig. Sr. Tarragona. Nos creyem qu' hauria empujat la vara en la interinitat algún diputat provincial, y no hauria aixís; ho sentim pel Sr. Puig Ferrer, que no podrà portar lo pendó en la professó d' avuy.

— Al tancar aquesta edició tenim noticia d' haber sigut nomenat nostre estimat y valent company *La Renaixensa*. Pensam las conecions ab que tenian que feros felissos regeneradors.

Comissió especial de Codificació del Dret civil de Catalunya

Encargada aquesta Comissió per Real Decret de 24 d' abril de redactar lo projecte de ley en que s' continguan les modificacions del dret civil de Catalunya que convé conservar, y fent conixer la opinió pública ó professional del Principat de tant important assumpte, ha resolt obrir una informació, en conxeriment de les Corporacions é individus que vulguen prendre part en la mat-xa, que podran remetre les memorias ó treballs al domicili del Senyor President (Clarís, 17, 2.ª, Barcelona) fins al dia primer de Juliol próxim, á fi de tenir compte al procedir á la formació del indicat projecte de ley.

— Barcelona 23 Maig de 1899. — Lo President, *F. Romani*; y Lo Secretari, *Enrich Prat de la Riba*.

SECCIÓ LITERARIA

TEMPESTAT CONJURADA

Que l' Eduardo era un dolent, bé prou qu' ho sabia la Julia; ell, l' Eduardo, se n' havia anat, havia desaparegut, i ella sabia ahont era: perque ella, la Julia, estava molt enamorada de l' Eduardo: precisament ara ho estava esplicant a la seva íntima amiga, l' Elena; aquest secret del qual se l' hi escapava materialment.... Y don Claudi, pare de la Julia, estava enamorat d' un banquer, lo senyor Conrat, qu' aquest sí qu' era una pessa feta per sa fírich, immensament rich, segons don Claudi, molt bona persona y.... molt bestia segons la Julia.

— Figurat, l' hi deya aquésta a l' Elena, tancadas per un moment en lo saló de visitas y ajustadas las portas, figurat que la mamá va venir l' altre dia ben matinet, va trucar al quarto, va entrar ab certa gravetat acostantse fins al quarto y m' va donar la gran embaixada de que l' senyor Conrat me demanaria aviat al papá; jo, ficada al llit, me vaig quasi girar de l' altre costat, y la mamá va sortir ab un semblant, que las conveniencias de familia, que la posició del senyor Conrat, que.... ¡Ay Elena, jo m' moro!.... m' moro Elena!....

— Bé, y tú qué vares fer?

— Jo vaig preparar bé las baterias: vaig comensar a preparar ab tal forsa, que la mamá s' va almarar: els hi vaig dir qu' aixó de casarse dura tota la vida, que l' senyor Conrat.... y va venir lo papá y quasi m' va pregar ab las mans juntes que acceptés com digno futur espós al senyor Conrat, y jo vaig callar, Elena, vaig callar, y no m' han pogut arrancar una paraula.

— Ben fet, molt ben fet, Julia: pobreta, tú casada ab un banquer, tant jove y guapa com ets, aixó no pot pensar com tú y t' ho aprobo. éll ja ha entabanat a ton pare y ton pare l' hi donaria sa filla gustós.... la resistència y la resistència a todo trance, qu' aquí tens aquesta amigueteta l' infantesa que t' ajudarà y te sostindrà en tot y per tot, tractantse d' aquesta delicada materia....

— Oh! ls homes Elena, els homes! Si sapiguessin tot lo que tu pateix per ells!.... ¡Y que n' son de desagradats!.... me demano jo quina necessitat ne tenia l' Eduardo de venir a casa tua....

— Si, ha anat a Rússia, segons he sentit a dir.

— A Rússia?... Creume Elena, veritat que valdria més que hi fos lo senyor Conrat?

— Per tú, sí.

— Y per tú, Elena?

— Per mi.... també.

— Donchs si es aixís, molt bé: are haurás de procurar que qu' es lo que fa l' Eduardo y quan torna... sabs?... me ho dirás discretament.

— Confia en mi, Julia: jo ho sabré tot per lo senyor Pujol: son pare, y també per l' Enrich, fent com qui no sab res.

En aixó entraren los pares de la Julia al saló de visitas, ahont se trovaban las noyas y las veieren alegres y animadas, com si lo núvol de tristesa qu' invadia a la Julia s' hagués dissipat. La senyora Mónica fent bons pronóstichs y dirigintse a la Julia:

— Noya, fa una tarde hermosa; que no sortirem a passeig?

— Ay sí, mamá.

— Ah! posaran lo carruatge: lo senyor Conrat ja t' enviat un ramillete de flors: lo posarem al carruatge, veritat?... Y qué fi, qu' atent lo senyor Conrat!

Si la senyora Mónica hagués experimentat a sa filla, hauria vist com aquésta, ab un colp de peu a terra y una mirada a l' Elena, desaprovava tanta finura y tants entusiasmes. S' anaren a vestir. l' Elena a arreglar-se una mica y la Julia a vestir-se, y allí convingueren en que l' senyor Conrat redoblava l' ataqué:

— Com qu' has de ser la seva dona!... es natural que....

— Elena no ho diguis may aixó, ni en broma, digué la Julia, rompent lo finissim mocador de batista que tenia entre mans. Durant lo passeig, la Julia eslava una mica ensimismada: contestava al saludo de las amigas quasi maquinalment; y s' apretava ab l' Elena com demanantli coratge per suportar bé aquella lluyta. Al donar una volta veieren al senyor Conrat ab un ram enorme de clavells al trauc de l' americana. Un saludo profundissim del banquer feu apretar convulsivament lo bano a la Julia. Y desseguida:

— Mamá, trovo qu' avuy fa bastant ayre per anar en carruatge descobert.

— Jo no n' sento, feu donya Mónica.

— Ay sí, sí.... me sento com emfredolida.

— També trovo que n' fa bastant, feu l' Elena.

— Donchs cap a casa, feu donya Mónica ab tota gravetat.

Al arribar a casa s' despedí l' Elena ab una estreta abraçada.... Al sopar, repará don Claudi que sa filla no tenia gayre gana. Y mentres a la nit, los pares, a última hora conversavan d' aquestas cosas, don Claudi fregantse las mans, ella la Julia ben abrigadeta al llit, meditava l' escena del dematí, de la tarde, de la presencia del senyor Conrat, de son amor per l' Eduardo, de son entrançable carinyo per l' Elena:

— Ah! L' Elena que bona es! s' exclamà quasi en veu alta.

Y un balsam que l' hi pujava al cor la deixá casi dormida com presentint una cosa inesperada....

Y arriba la cosa inesperada.... qu' era l' arribada de l' Eduardo: ella la Julia ja n' havia estat enterada per l' Elena, que fou un dematinet de Maig florit en que tot somreya.... També somreya avans pero semblava que no somreya tant.... Donchs l' Eduardo se arreglá per anar a veurer als senyors de Mirapeix, que feya molt temps no havia vist; al entrar al saló, sortiren tots y don Claudi després de las frasses de rúbrica, l' hi feu contar las peripecias de son viatge: y quin modo d' explicarse! quina soltura de moviments!.... qu' expontani!.... qu' natural!.... aixó s' deya interiorment la Julia, mentres l' Eduardo contava las excelencias de Moscou y Sant Petersburg:

— Y a propósit de Moscou: feu éll. Allí hi ha cosas incomensurables, estupendas.... y en mitg de tantas grandesas m' vaig recordar també de la senyoreta: l' hi porto un mocador qu' es molt notable: s' enclóu ab lo puny y no s' arruga.

— Qué diu are? — feu don Claudi, obrint uns ulls com unas taronjas.

— Lo que sent, don Claudi, lo que sent.

— Y diu que no s' arruga? feu donya Mónica.

— No senyora.

Y ab cómica gravetat se tragué un mocadoret de finissima tela oriental que apunyegá desseguida don Claudi y comprobá ab gran admiració qu' efectivament no se arrugava. Y la Julia rebé lo mocadoret tota commoguda y comprengué que per allí venia també la cosa inesperada. Y ab lo poch qu' enrahoná ab l' Eduardo, aquest en tingué prou per comprendre la situació: y s' despedí, ponderant los pares de la Julia l' amabilitat del xicot, y apunyegant d' en tant en tant l' extraordinari regalo fet a sa filla, per por de que hi hagués matrafaga.

L' Eduardo s' decidí d' anar al despaitx ab son pare y allí ben tancadels, l' hi comunicá lo trascendental pensament qu' havia fet de casarse ab la senyoreta Mirapeix y que desitjava qu' anés aquell dia mateix a casa l' senyor Mirapeix, perque l' hi concedessin la blanca ma de la noya.

— Abrassam, fill meu, feu lo senyor Pujol, ab los ulls plens de llágrimas.... Y contan que fou un dinar de festa aquell dia.... Cap allá a las sis de la tarde trucava lo senyor Pujol en lo Principal de casa Mirapeix, y al ser introduhit, l' hi tremolavan las camas, penetral de l' alta missió que portava.... Quan després de las frasses de costum

lo senyor Pujol comunicá lo que portava adintre, don Claudi arrugá las cellas perque devot com era del senyor Conrat desseguida pensá ab éll. Y aquí de la Julia: perque quan donya Mónica l' hi comunicá lo gran aconteixement desseguit aná cap al saló, y ab veu tímida pero segura, que s' aná assegurant cada vegada més, comensá aixís objectant a don Claudi:

— Papá, molt respecto las opinions de vosté, pero vosté té una filla única a qui no dupio pensa ferla felissa quan se casi: vosté ha pensat en lo senyor Conrat y no hi sento inclinació: podrá ser tot lo que vosté voldrá pero lo cert es que lo senyor Conrat no m' diu res: en cambi l' Eduardo sí: l' estimo ab tota la forsa de la meva ánima, y respectant los parers de vostés opino que si acceptava las proposicions del senyor Pujol m' podria fer felissa tota la vida.

— Qué hi dius, Mónica?.... feu don Claudi, tot enternit.

— Ja que la Julia ho diu!....

— Diantre de noya, res Pujol, que ja pot dir a son fill Eduardo que la demanda queda acceptada.

— Alla honra per la meva familia.

— Ja ha sentit a la noya.

Y don Claudi apretá la ma del senyor Pujol, y tots dos comentavan lo cas de la noya dihent don Claudi molt satisfet:

— Val més or que no pesa la meva filla.

Y contavan los diaris en sa crónica del dia, tres mesos després, la brillantissima concurrencia qu' hi havia al camaril de la Mercé: y descriavian los vestits, lo menú y lo ball fastuos que s' doná en casa de la novia. Y en aquella nit don Conrat pensa dirigir-se cap al cor tendrer y sensible de l' Elena.... ¿será correspost? Mentrestant nostres nuvis feren un llarch viatge y encare comentavan després que si no hagués sigut la fermesa de la Julia, aquésta no seria la dona de l' Eduardo, per lo qual obtingué d' aquést un regalo més extraordinari encare que l' célebre mocador.

FRANCISCO BOSCH Y ARMET.
Gerona, Maig de 1899.

ANUNCI JUDICIAL

EDICTO

Don Vicente Maria Castellvi y Vilallonga, Juez de primera instancia de la Ciudad de Gerona y su partido.

Por el presente, que se expide en méritos de los autos de concurso de acreedores a los bienes que fueron de Don Manuel Ferrán y Esteve, propietario, natural de Calella, y vecino que era de esta Capital, se convoca a Don Francisco Llach y a los consortes Don Pedro Fortet y Doña Antonia Sala, en su calidad de acreedores, y al propio concursado, cuyo paradero se ignora, a Junta general que tendrá lugar el día primero de Julio próximo y hora de las diez de su mañana en la Sala Audiencia de este Juzgado, sito en la Plaza del Molino de esta Capital, para proceder al nombramiento de Síndicos; bajo apercibimiento de que, si no comparece, les parará el perjuicio a que en derecho hubiere lugar.

Dado en Gerona a ventisiete de Mayo de mil ochocientos noventa y nueve. — Vicente Maria Castellvi. — Ante mí, Carlos Crehué, ESCR.

SECCIÓ COMERCIAL

Mercat de Gerona del die 3 de Juny

Especies	Mesures	Pesettes
Blat	QUARTERA DE 80 LITRES	17'50
Mestall	"	14'00
Ordi	"	9'00
Ségol	"	14'00
Civada	"	7'25
Besses	"	15'00
Mill	"	12'00
Panis	"	16'00
Blat de moro	"	12'50
Llobins	"	9'00
Fabes	"	12'50
Fabó	"	14'00
Fassols	"	22'00
Monjetes	"	23'00
Ous	Dotzena	01'10

SECCIÓ RELIGIOSA

Santoral

Dimars 6. — St. Norbert, Stas. Candia y Paulina.
Dimecrés 7. — St. Sabiniá y Sta. Genivera.
Dijous 8. — St. Salustiá y Sta. Caliopa.
Divendres 9. — El Dolcissim Cor de Jesús y St. Prim.
Dissapte 10. — Stas. Marguerida y Oliva.
Diumenge 11. — St. Bernabé.
Dillians 12. — Sts. Joan de Sahagun y Onofre.
Dimars 13. — St. Antoni de Padua y Sta. Aquilina.
Dimecrés 14. — St. Basili el Many.
Dijous 15. — Sts. Vit y Modest y Sta. Crescencia.

Guia del viatger en la Comarca

Amer. — Estació fèrrea. Ferrocarril de Gerona a Olot y carretera de Sta. Coloma a Olot y de Gerona a Anglés a 18 k^m. de Gerona.

Anglés. — 14 k^m. de Gerona. (Vegis lo dit referent a Amer).

Arbucias. — 36 k^m. de Gerona. Carretera de Hostalrich a Sant Hilari Sacalm.

Armentera. — 27 k^m. de Gerona. Prop la carretera de La Bisbal a Figueras.

Bagur. — 44 k^m. de Gerona. Carretera de Gerona a Palamós per La Bisbal y Tramvia de Flassá a Palamós. Camí vehinal desde Palafrugell. Població marítima.

Banyolas. — 14 k^m. de Gerona. Carretera de Gerona a Olot. Aigües sulfurosas.

La Catalana. — Ferreteria, quincalleria y merceria. — Mercadal 7 y Plassa de la Constitució 1.

Besalú. — 41 k^m. Carreteras de Gerona a Olot y de Figueras a l'última població.

Blanes. — 32 k^m. Estació en lo ferrocarril de T. B. y F. Banys de mar.

Cadaquers. — A 54 k^m. Camí vehinal desde Rosas. Banys de mar.

Caldas de alavella. — 16 k^m. Estació en lo ferrocarril de T. a B. y F. Carretera desde Llagostera. Aigües termals. Establiment del Srs. Prats y fill.

Vichy Catalá. — Cotxes de abdos establiments a tots los trens.

Calonge. — 27 k^m. Carretera de Sant Feliu de Guixols a Palamós.

Camprodón. — 59 k^m. Per Vich y per Olot passant per Sant Joan de las Abadessas.

Casa de la Selva. — 12 k^m. Estació en lo ferrocarril de Gerona a Sant Feliu de Guixols y carretera de idem.

Castell d'Aro. — 25 k^m. (Id. anterior).

Castelló d'Ampurias. — 41 k^m. Carretera de Figueras a Rosas.

Figueras. — 32 k^m. Estació ferrocarril de T. a B. y F. Carretera de Barcelona a la Frontera y limit de la carretera de Olot, La Bisbal y Rosas.

Gerona. — Capital de Provincia. — Audiencia. — Juzjat de 1.ª instancia. — Sucursal del Banch d' Espanya. — Institut de 2.ª ensenyansa. — Museo provincial. Estacions dels ferrocarrils de T. B. y F., de Amer y de Sant Feliu de Guixols.

Fonda Peninsular (Antiga de St. Antoni). — Carrer Nou.

Café Norat. — Rambla de la Llibertat.

Encesa y C.^a en comandita. — Farinera. — Carretera de Barcelona.

E. Barangé y fills. — Fábrica de sabó a Gerona, Granollers y Barcelona.

Pérez, Sauri y Noguer. — Fábrica de ciments y cals hidráulica. — Industria 2.

Fills de Esteve Garriga. — Magatzems de vins y arros. — Carretera de Sta. Eugenia y Plassa del Marqués de Camps.

P. Lliurella y C.^a — Mechero GOLDEN. — Industria nacional. — Fabricació de manguitos para incandescencia per gas. — Plassa del Oli, 6.

J. O. Carbó. — Camiseria y confecció de roba blanca per senyora. — Plateria 30. — (Quatre cantons).

Sabat y C.^a — «La Gerundense». — Fábrica de paper continuo.

Succesors de Pau Cassá. — Gran magatzem de paper pintat pel decor. t. de habitacions. Gran varietat de motlluras. — Constitució 11.

Academia de Bellas Arts para senyoretas. Directora D.ª Carme Riera. Plassa del Correu, 9. boliga. Casa del capellá de las Germanetas dels pobres.

Hostalrich. — 39 k^m. Estació ferrocarril de T. a B. y F. y carretera fins a Sant Hilari.

La Bisbal. — 27 k^m. Estació Tramvia Flassá a Palamós. Carreteras de Gerona, Figueras y Palamós.

La Escala. — 32 k^m. Carretera de La Bisbal a Gerona y de la estació de Sant Jordi per Verges. Banys de mar. Rubinas de Ampurias.

La Junquera. — 47 k^m. Limit en la carretera de Barcelona a Fransa. Banys de la Mercé (Aigües sulfurosas).

La Sellera. — 16 k^m. Estació ferrocarril de Gerona a Olot, carreteras de Sta. Coloma y de Gerona a Olot.

Llagostera. — 24 k^m. Estació ferrocarril Sant Feliu de Guixols. Carreteras a id. y a Caldas de Malavella.

Llansá. — 41 k^m. Estació ferrocarril de T. a B. y F. Banys de mar.

Lloret de Mar. — 32 k^m. Carretera a la estació de Blanes, y carretera fins a Tossa.

Massanet de Cabrenys. — 54 k^m. Carretera desde Figueras.

Olot. — 48 k^m. Carreteras a Gerona, Figueras, Sant Joan las Abadessas y Sta. Coloma de Farnés.

Palafrugell. — 41 k^m. Estació Tramvia Flassá a Palamós y carretera de Gerona a Palamós.

Palamós. — 44 k^m. Estació del Tramvia de Flassá. Limit de las carreteras de Sant Feliu y de Gerona.

Rosas. — 44 k^m. Carretera de Figueras. Banys de mar.

Sant Feliu de Guixols. — 36 k^m. Ferrocarril fins a Gerona; carreteras a Gerona y a Palamós. Establiment de banys de pila y oleatge.

Sant Hilari Sacalm. — 38 k^m. Carretera a la estació de Hostalrich y a Vich. Aigües acidulo-carbónicas.

Sant Pere Pescador. — 27 k^m. Carretera que surt de la estació de Sant Jordi.

Sta. Coloma de Farnés. — 20 k^m. Carretera desde la estació de Sils (T. a B. y F.) y carreteras a Gerona, Olot y Barcelona. Aigües termals.

Torroella de Montgrí. — 32 k^m. Carretera desde la estació de Verges y desde Gerona. Banys de mar al Estarlit.

Tossa. — 41 k^m. Carretera desde Lloret de Mar.

Vidreras. — 34 k^m. Carretera desde la estació de Sils y carretera desde Llagostera.

Viladrau. — 50 k^m. Camí de ferradura desde Sant Hilari y carreteras desde Vich y estació de Banyá. Hotel Cambrinus. Centre de excursións al Montseny.

Banch Vitalici de Espanya

LA PREVISION

BANCH VITALICI DE CATALUNYA

Companias de segurs sobre la vida reunidas

Carrer mple 64, BARCELONA

CAPITAL SOCIAL 12 000.000 DE PESETAS

Reservas en 31 Deseembre de 1896 9.235.908'05 pts.

Capitals assegurats desde la fundació de las C.^{as} fins al 31 Dbre 1897. 203.-80,352'95 »

Pagat per sinistres, pólissas vensudas y altres comptes fins igual data. 13.382,881'61 »

Delegat general en la Provincia

Joseph Coderech y Bacó

Agents en la Capital

Toribi Corominas. — Narcis Boadas

DENTIFRIC ROCA

AL SALOL

El més higiènic y poderós antiséptic per evitar las caries y demés enfermetats de la boca.

Vi de Nou de Kola del Dr. Roca. — Tónico neurasténic, regulador del cor, excitant del sistema muscular y aliment d' ahorro.

Vi Iodo Tánic del Dr. Roca.

Vi Iodo Tánic Fosfatat del Dr. Roca. — De millors resultats que l'oli de fetge de bacallá, y de gran utilitat per combatre l'escrofulisme, afeccions del pit y reumatisme.

Tots los vins son a basse de Jerez y Malaga legítims

De venda a casa l'autor

LABORATORI Y FARMACIA DEL DR. ROCA

(antiga del Dr. Ametller)

Cort-Real, 4. — Girona

EL GIBRONS

PERIÓDIC PORTA-VEU DEL «CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA»

Redacció y Administració: Rambla de la Llibertat 31

PREUS DE SUSCRIPCIO

1'50 peseta trimestre
1'25 id. id.
5'00 id. id. Un número sol.

1'50 peseta trimestre
1'25 id. id. Un número sol.

CORREUS

Entradas

Madrid.	9'30 mati.
Barcelona.	9'30 m. y 5'45 t.
Fransa	7'30 m. y 3'20 tarde
Puigcerdá y Ripoll	5'30 m.
Olot y sa línea.	5'30
S. Feliu de Guixols	6'21 m. y 2'11 tarde
Amer y sa línea.	6'30 m.
S. Aniol y sa línea.	7'00 m.
Estanyol y sa línea.	7'00 m.

Sortidas

Madrid.	2'30 tarde.
Barcelona.	6'30 m. y 2'30 tarde.
Fransa.	8'30 m. y 5 tarde.
Puigcerdá y Ripoll	11'00 m.
Olot.	11'00 m.
S. Feliu de Guixols	9'06 m. y 5'35 tarde.
Amer.	10'00 m.
Sant Aniol.	10'00 m.
Estanyol.	10'00 m.